

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 12. De Communicatione Idiomatum in Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39069

CAPVT VLTIMVM

*De Communicatione Idioma-
tum in Christo.*

190 **C**onstat ex fide
prædicata diui-
na posse attribui homini , &
humana Deo . Et ratio est,
quoniam prædicata, quæ con-
ueniunt alicui naturæ tri-
buuntur illi supposito quod
continet eiusmodi naturam.
Quia tamen eiusmodi præ-
dicationes possunt habere
duplicem sensum alter est ,
quod conueniant illi sup-
posito, vtcumque ; alter est
quod ei conueniant ratione
illius naturæ quæ explicatur

Z. 6.

per

per tale nomen ex. g. per nomen *homo*, vel per nomen *Deus*, ideo adhibenda est illa regula, quæ generatim adhibetur in omnibus locutionibus æquivocis, nimirum ut semper sint veræ quando sunt veræ in altero sensu ut pote quæ intelligi debent prolatae in sensu vero, præterquam ubi ex circumstantiis videntur determinari ad illū sensum qui est falsus, ut latè diximus in *lib. de fide c. 1. & 2.* Ideo in Christo non est usurpanda communicatio illorum idiomatū quæ vel ex aliqua peculiari hæresi, vel ex alio capite est suspecta de sensu falso, hoc est formalis & hanc doctrinam pulchrè tradit S. Thom. 3. parte quæst. 16. art. 8. in corp. addens: *etiam*

De Incar. &c. Ca. XII. 541
in rebus corporalibus, & huma-
nis ea quæ in dubitationē venire
possunt an cōueniāt toti vel par-
ti, si insint alicui parti, non attri-
buūtur toti simpliciter, id est sine
determinatione; non enim dici-
mus, quod Ethiops est albus, sed
quod est albus secundū dētes. Di-
cimus autē absq. determinatione,
quod est crispus; quia hoc non po-
test ei cōuenire nisi secundū capil-
los. Ex hac regula infertur posse
dici. Deus est mortuus, nō autē
Deus est mutatus: licet enim
mori sit mutari; nemo tamē Hæ-
reticus dixit Deū esse mortuū
secundū diuinitatē sicuti aliqui
dixerūt secundū diuinitatē esse
mutatum: & ideo prior pro-
positio non potest accipi in
sensu absurdo, sicut posterior.

191. Præscindendo ab hoc

pe-

periculo erroris, quæcumque nomina solent à nobis tribui supposito, ratione naturæ humanæ, vel diuinæ, possunt affirmari promiscuè de Deo, & de homine, secundùm regulam S. Thomæ 3. p. q. 3. art. 6. ad 1. *quæcumque nomina inquit conueniunt naturæ, possunt predicari de persona subsistente in natura illa cuiuscumque naturæ nomine significetur. & ratio reddi potest quoniam in talibus prædicationibus, sensus est, ea prædicata conuenire formaliter vel toti, vel alicui parti (sumimus hîc latius nomen partis) contentæ in eo supposito, quod est homo vel in eo supposito quod est Deus.*

192 Minus propriè diceretur, Deum assumpsisse hominem.

minem, ideoq. Scholaſtici abſtinent ab hac locutione, quāvis familiari apud antiquos Patres. Idque ex duplici ratione, ſcilicet, primò propter prædictum erroris periculū ex hæreſi Neſtoriana; ſecūdò quia, *aſſumptio* eſt nomen relatiuū ſupponens terminum præexiſtentem, ac proinde ſupponēs *hominem* conſtitutum, in eſſe hominis, hoc eſt Perſonæ ante aſſumptionem, quod eſt falſum.

193 Potest addi tertia ratio in principijs noſtris, & S. Thomæ; quoniam ſcilicet propriè loquendo humanitas cum cæteris partibus integralibus in homine puro eſt *homo*. At ea in Chriſto non eſt *homo*. Et ideo id quod Chriſtus aſſum.

ſum.

sumpsit, ne post assumptionem
quidem est proprie homo. Ra-
tio discriminis desumitur ex
illo principio Aristotelis do-
centis, id esse aliquid, quod
est praeipuum in illo, adeo-
que illud esse *hominem*, quod
est praeipuum in homine.
qua ratione magis proprie di-
citur esse homo anima, quam
corpus, & magis proprie di-
citur S. Petrus esse in Caelo,
quam in sepulcro. Ideo ait
S. Thom. 3. par. q. 2. art. 2. ad 3
*non quodlibet individuum in ge-
nere substantiae etiam in ratio-
nali Natura habet rationem
personae, sed solum illud, quod
per se existit, non autem quod
existit in alio perfectiori. Sicut
ergo manus separata ab ho-
mine dicitur corpus; existens
vero*

verò in homine, hoc est in
aliquo perfectiori, non dicitur
esse *corpus*, sed esse *in corpore* ;
ita humanitas existens sepa-
rata à Deo est *persona*, & est
homo ; existens autem in Deo,
hoc est in ente substāiali per-
fectiori, neutram denominā-
tionem habet.

194 Propter hāc ipsā ratio-
nē non potest dici quod Chri-
stus sit duo viuentes, aut duo
viuētia licet includat duas na-
turas viuētes, quia *ly viuentes*
vel *viuentia* est adiectiuum ta-
cite subintelligēs aliquod sub-
stātiuū, hoc est *persona*, vel
supposita, vel *entia*, quæ sim-
pliciter in Christo non sunt
duo. Et ratio à priori est, quo-
niam tunc aliquid non multi-
plicatur, quando non multi-
plica-

plicatur rectum, neque pars
 recti. Sed in Christo rectum
 significatum per hæc nomi-
 na est semper vnicum, quia
 est illud perfectissimum quod
 continet cæteras; Ergo.

195 Colligimus ex his, ve-
 ram esse sententiã S. Thom.
tertia parte q. 3. art. 7. ad 2. s.
 Verbũ assumeret duas huma-
 nitates, fore vnicum hominẽ,
 & non duos; esset enim vnicũ
 rectum. In Deo quidem mul-
 tiplicantur nomina persona-
 lia, & non multiplicatur no-
 men naturale; dicuntur enim
tres personæ, & vnus Deus. Cuius
 rei ratio est; quia cum in
 Deo omnia sint substantialia,
 & infinita ac æquè principa-
 lia, illud importatur in recto
 ab aliquo nomine, cui prima-
 rio,

rio & formaliter est imposi-
tum illud nomen: hoc autem
nomen *Deus* primariò quidē,
& formaliter significat primā
mentem scientem, & poten-
tem omnia, optimam & radi-
cem omnium bonorum, quæ
prædicata primariò cōueniūt
soli naturæ diuinæ. Ideo per
hoc nomen *Deus* importatur
in recto primariò quidem
natura diuina. Idem verò no-
men *Deus*, ratione huius pri-
marij, significati cōuenit om-
ni ei quod cum illo identifica-
tur quodque illud continet.
Ideò secundariò per idem
nomē significatur omne illud
totum, quod continet naturā
diuinam & identificatur cum
illa: sed quamuis hæc tota
multiplicenrur; tamen semper
dicun-

dicuntur esse *idem Deus*, quia
semper habent hanc denomi-
nationem ab vno, & eodem,
cui primariò & formaliter
conuenit hoc nomen *Deus*,
hoc est à natura diuina. Con-
tra verò hoc nomen *persona*
dicit formaliter in recto *Topo-*
tum illud perfectissimum, quod
est in aliquo ente. Et quoniã
hoc totũ perfectissimũ in Deo
includit tam naturã quã pro-
prietates; ideo pars recti signi-
ficati per hoc nomen *persona*
diuina multiplicatur, ac proin-
de multiplicantur realiter per-
sonæ; quoniã ad multiplicatio-
nẽ realẽ sufficit negatio ada-
quate identitatis inter recta.

196 Hęc idiomatum
cõmunicatio duas habet ex-
ceptiones. Altera est, vt non
fiat

fiat circa ea quæ habent
in Deo distinctionem virtua-
lem vt v. g. valet dicere : *Deus*
est Deitas ; non autem valet
dicere : *homo est Deitas* . Et ra-
tio est quoniam distinctio vir-
tualis admittit realem discre-
pantiam in aliquo prædicato,
vt supponimus ex materia de
Deo . Altera est vt non fiat
circa nomina partium ex. g.
valet dicere : *homo partialiter*
est materia, & non valet dicere :
Deus partialiter est materia. Ra-
tio est , quoniam nomina si-
gnificantia totum habent du-
plicem significationem, quip-
pe quæ sunt substituta nostris
cōceptibus aliquando distin-
ctis aliquando cōfuisis ; & ideo
ad veritatem identificationis
in illis nominibus sufficit qua-
liscum-

liscumq; identitas in re prin-
cipaliter importata per tales
conceptus iuxta regulam su-
pra positam quod propositio
est vera simpliciter quando est
equiuoca & est vera in vno
sensu. At verò nomina partiū
sunt substituta solis conce-
ptibus distinctis, & ideo eo-
rum prædicatio, vt verificetur,
requirit identitatem formalem
& pressam inter significatum
prædicati, & significatum sub-
iecti: & quoniam id quod for-
maliter & pressè significatur
per hoc nomē *materia* est om-
nino contradistinctum à Deo,
Ideo illa, prædicatio, esset fal-
sa.

FINIS.